

Nyolc hónap Molenbeek

PRÓZA - LXI. évfolyam, 8. szám, 2017. február 24.

A brüsszeli élelmiszerbolti munkából, a GB-ből, három ismerősöm maradt a Facebookon. Eliézer volt a legbarátságosabb, a brazil teológus. Brüsszelben árufeltöltő. Egyszer arról beszéltem vele, hogy ha Magyarországon is ennyi bevándorló lenne, az emberek félnének. Rosszul eshetett neki, elkomorult a tekintete. Aztán Serge Nigériából. Jó kötésű, nagydarab, ám rendkívül befelé-forduló, túlérzékeny fickó. Vele néha viccelni próbáltam, de mindig rosszul sült el. Vannak dolgok, amivel nem lehet tréfálni. Olyasmire kell gondolni, hogy hasonlítasz Mr. T-re a szupercsapatból, nem rosszindulatú poénokra. Akár jól is elsülhettek volna, de rosszul sülték el. Mindig. Ha hógolyózás közben őt vettem célba, az is sértő volt. Persze nem is csoda, színes bőréként rendkívül stigmatizált. És ott van még Wendy. Született flamand belga. Eleinte kifejezetten ellenséges volt. Nem elég, hogy rosszul beszéltem a nyelvet, de még csak fel sem tudtam oldani a helyzetet valami jópofasággal. Később jóban lettünk. Kiderült, hogy pályakezdő videó-művész, kamerára gyűjt. Mondott is egy mondatot, ami beépült: „-Tu perds ton temps.” Magyarul nagyjából annyit tesz: „- Elvesztegeted itt az életed.” Persze ő is vesztegette, csak ő egy kamerára, én meg egy használt kocsira. Ahogy beépült ez a mondat, úgy igyekszem egyre jobban, hogy lehetőleg ne vesztegessek el egyetlen percet sem.